

Земледѣлецътъ.

Прѣвелъ отъ французки: Ил. Веновъ

ружениче, слънцето вече позлатява твоитѣ бразди съ сутрѣшната си свѣтлина: стани!

Чучулигата напусна гнѣздото си, скрито въ златнитѣ класове, и пѣйки се въздига на възбогъ: хайде, тружениче, и твоята радостна пѣсенъ нека се издигне право къмъ небето заедно съ пѣсенъта на чучулигата.

Грубъ човѣкъ е земледѣлецътъ; но яка е неговата дѣсница и рѣшително сърцето му.

На вѣтръ и на слънце, съ голи ржцѣ, съ гърди открити, селянинътъ започва работата си — „на слабата нива гордиятъ работникъ!“

Той е наведенъ къмъ земята — тази земя — хранителна, която ржката му оплодотворява и отъ кждѣто съ Божя помощъ утрѣ ще излѣзе жетвата. Послѣ, когато той изправи приведеното си чело отъ работа, съглежда около си пространното синьо небе, което се снишава къмъ земята и я пригрѣща отъредѣ.

О, ти, на когото свѣжиятъ въздухъ милва лицето, ти, надъ главата на когото виси синьото небе, а подъ краката ти е зелената земя; ти, който не знаешъ тъмнитѣ и душни работилници въ града; ти, на когото ушитѣ не сж привикнали на оглушителния машиненъ шумъ и на когото свободния погледъ се скита на далече по полето! Куражъ, селенино, остави на работника въ града да кове желѣзото или твърдия камъкъ: ти работишъ земята, живата и плодородна земя! Виждашъ да изникватъ и растатъ между ржцѣтъ ти правитѣ класове, които ще дадатъ житото, или червения гроздъ, отъ който ще изстискатъ виното! Извличай отъ неизтощимитѣ нѣдра на земята нашия всѣкидневенъ хлѣбъ!

Ти поддържашъ живота на човѣчеството, твоята работа поддържа всесвѣтската работа: работи, не прѣставай да хранишъ човѣшкия родъ!

